

Marten Toonder

Het avontuur roept

Alle verhalen van
Olivier B. Bommel en
Tom Poes

2016

DE BEZIGE BIJ

AMSTERDAM | ANTWERPEN

Heer Bommel en de Pikkinring

We ontmoeten in dit verhaal een nieuwe incarnatie van de dwerg Pikkin, die in het allereerste verhaal met behulp van reuzen een markies beroofde. Nu is zijn aanwezigheid subtieler. Niet zijn eigen hebzucht staat centraal, nee, Pikkin confronteert eerst de markies en daarna heer Bommel ermee dat zij minder onthecht tegenover bezittingen staan dan zij zelf denken.

Een magische ring maakt hen tot slachtoffer van hun begeerte. Nadat heer Bommel ringdrager is geworden kan hij bovendien naar believen van plaats wisselen met schijnbaar benijdenswaardige personen. Een dergelijke macht brengt het slechtste in hem naar boven, zoals Joost enige malen moet ondervinden.

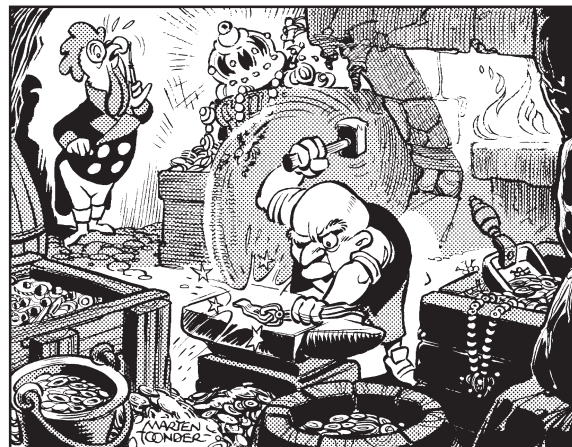
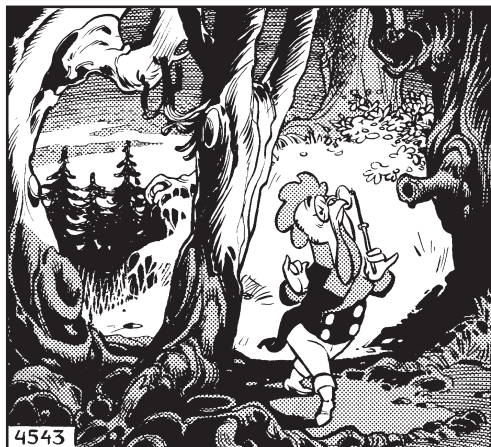
Het smeden van een machtige ring is een oerthema, dat we terugvinden in de *Ring des Nibelungen* en in *In de ban van de ring* van Tolkien, een lievelingsschrijver van Toonder.

Er is ditmaal echter geen vuurberg maar een onkreukbaar ambtenaar voor nodig om de macht van de ring te breken.

Wim Hazeu, biograaf van Marten Toonder

Dit is het 98ste avontuur van heer Bommel en Tom Poes. De stroken hebben de nummers 4543 tot 4607. Het verscheen voor het eerst in *NRC Handelsblad* van 13 maart 1962 tot en met 28 mei 1962. Bij De Bezige Bij werd dit verhaal eerder gepubliceerd in de bundel *'k Wist niet dat ik het in mij had* (1971).

Bij Uitgeverij Panda verscheen het in deel 20 van de reeks *Heer Bommel: volledige werken: de dagbladpublicaties* (1995).

Door de lakse houding van de overheid verkeert het Donkere Bomen Bos nog steeds in een verwilderde toestand. In plaats van er fraaie strakke wegen doorheen te trekken, laat men struiken en bomen voortwoekeren in een wild en duister leven. Het is dan ook geen wonder dat de wandelaar er menigmaal de weg kwijtraakt en radeloos voortdwaalt zonder hulp van richtingborden of vervoermiddelen die hem op het rechte pad kunnen terugvoeren.

Op een dag in het prille voorjaar was het de markies De Canteclær die het slachtoffer werd van deze misstand. Mijmerend voortstappende had de edelman niet voldoende acht op zijn omgeving geslagen, zodat hij tegen het vallen van de avond tot zijn misnoegen bemerkte dat hij verdwaald was.

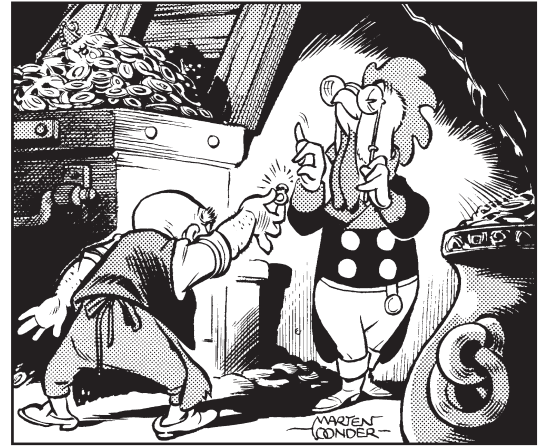
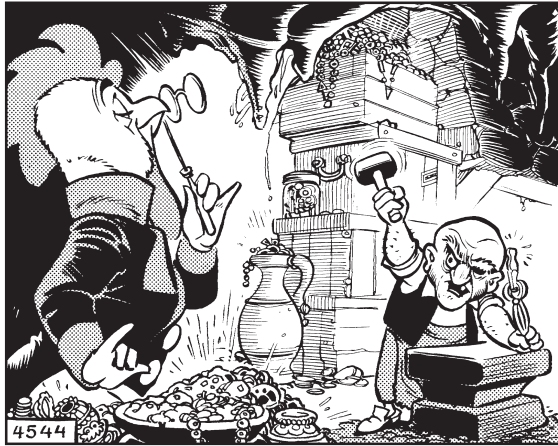
‘Parbleu,’ prevelde hij, ‘welk een ongerief! Maar uit gindse grot

straalt een lichtschild. Waarschijnlijk heeft een achtergebleven holbewoner daar zijn onderkomen. We zullen zien of we hem met geld en een minzaam woord tot het geven van een inlichting kunnen bewegen.’

Hij richtte zijn schreden naar de spelonk en stapte voorzichtig over de rotsblokken die de ingang bemoeilijkten. Nu werd zijn oor getroffen door het geluid van een hamer, die op een aambeeld sloeg en tot zijn verrassing ontwaarde hij vele kisten vol goud en edelgesteenten, opgestapeld langs de wanden.

Te midden van deze schittering was een klein ventje doende een stuk witgloeiend metaal met een hamer te bewerken.

‘Tiens!’ sprak de edelman verrast. ‘Een smid!’

10 Het kereltje keerde zich met een ruk om.

‘Wat sta je daar te loeren?’ riep het met krassende stem. ‘Ik zie je wel, hoor! Je bent jaloers op mijn maanstenen en de opalen met de vlamvlek!’

De edelman liet zijn face-à-main zinken en wierp hem een koele blik toe.

‘Goede avond, amice,’ sprak hij. ‘Ik wil u niet storen in uw handwerk. Maar ik ben al wandelende de weg kwijtgeraakt en u kunt mij verplichten met een inlichting.’

‘Je loert op mijn schatten!’ krijste de dwerg. ‘De ringen en de kronen die ik uit goud metaal heb rondgeklopt! Ik ken jouw soort!’

‘Fi donc,’ hernam de markies. ‘Uw snuisterijen laten mij koud; ik zoek de weg naar Rommeldam!’

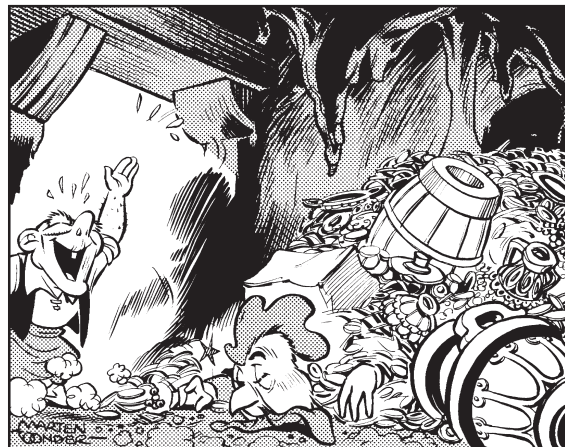
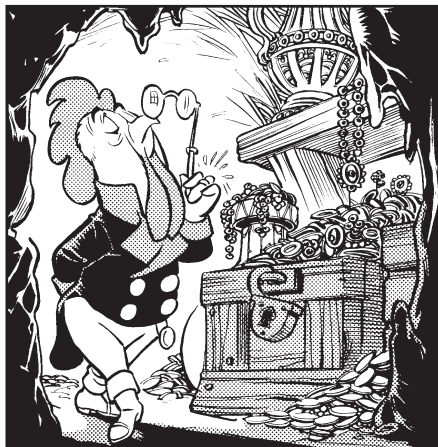
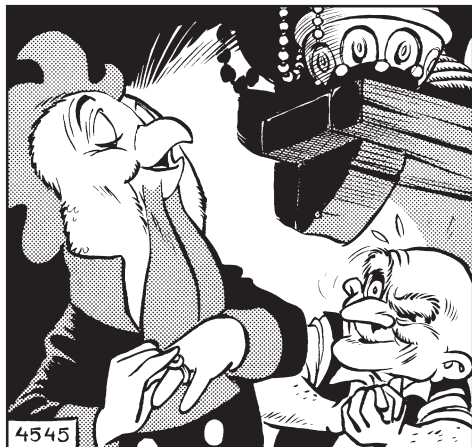
Het ventje staakte zijn geschreeuw en een onaangenaam lachje trok om zijn mondhoeken.

‘Jokkebrot!’ mompelde hij. ‘Leugenmaker! Mijn snuisterijen laten je koud, hè? Weet je zeker dat je dit filigraan niet hebben wilt? Of deze karbonkels en topazen?’

De heer De Canteclaeur liet het oog over het geflonker glijden en schudde het hoofd.

‘Uw kleinodiën,’ sprak hij met grote nadruk, ‘moogt u houden. Het enige wat ik hebben wil, is een inlichting over de weg.’

‘Bij de baard van de grote Dralpoen!’ riep het mannetje uit. ‘Zo iemand heb ik nog nooit meegemaakt. Je krijgt een mooi geschenk van me, omdat je niets hebben wilt. Hier is de ring van Pikkin. Alles wat je hebben wilt, kan je ermee krijgen; ook de weg!’

De markies nam het sieraad dat de dwerg hem overreikte, verrast aan. Het was een kunstig bewerkte gouden ring, waarin een fonkelende steen gevat was.

‘Parbleu!’ sprak hij getroffen. ‘Een fraai cadeau! Héél mooi, werkelijk!’

Hij stak het kostbare voorwerp aan de middelvinger en maakte een sierlijke beweging met de hand, zodat de steen flonkerde.

‘Mijn dank,’ hernam hij. ‘En wat nu de weg betreft...’

‘De weg kun je krijgen!’ riep het ventje. Zijn houding was plotseling weer veranderd en de manier waarop hij de ander beloerde, had iets dreigends.

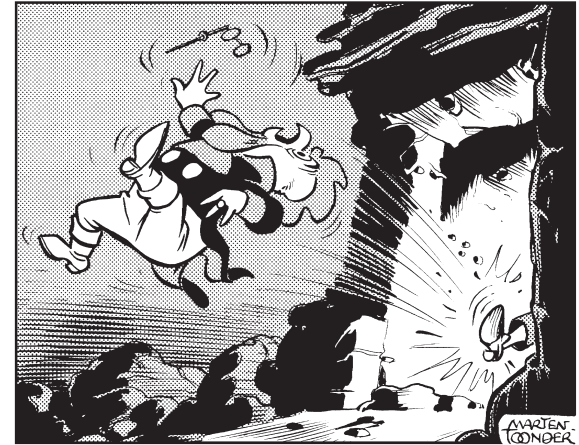
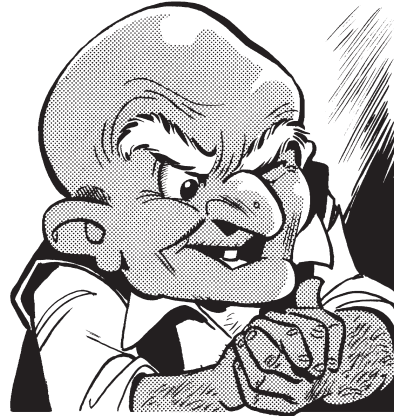
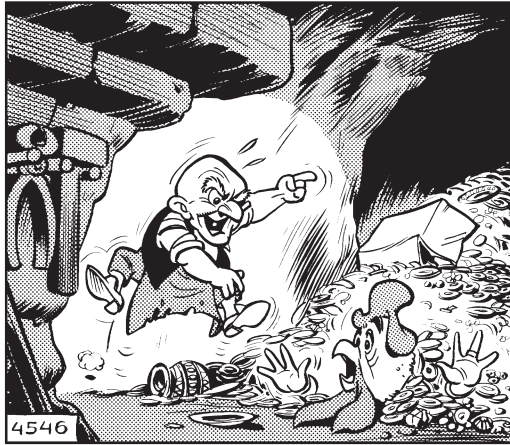
‘Alles kan je krijgen!’ schreeuwde hij. ‘Met de Pikkinring krijg je

alles wat je hebben wilt. Maar nu zullen we eens kijken wat je liever hebben wilt: de weg of mijn schatten!’

De heer De Canteclaeur trok de wenkbrauwen op. Het kostbare geschenk weerhield hem om de ander op zijn plaats te zetten; daarom keerde hij zich om en liep zwijgend naar de uitgang. Hij kon echter niet laten uit de ooghoeken een blik te werpen op het goud en de juwelen die hij passeerde.

‘Snuisterijen...’ mompelde hij.

Er klonk een hol gerommel door de spelonk. De koffers en de kruiken begonnen te schuiven, en voordat de markies terzijde had kunnen springen, stortten de schatten reeds op hem.

12 Daar lag hij nu, bedolven onder edelgesteente dat zijn bleek gelaat als een kostbare zetting omlijstte.

‘Help,’ riep hij met zwakke stem.

‘Leugenaar!’ schreeuwde de dwerg, om hem heen springend. ‘Zie je wel dat je mijn schatten wilde hebben? Nou, daar heb je ze!’

‘Neem ze terug,’ stamelde de markies. ‘Ge vergist u...’

Maar het ventje liet hem niet uitspreken.

‘De ring liegt niet!’ kakelde het. ‘Als je iets hebben wilt wat niet van jou is, wordt hij een roofring, snap je?’

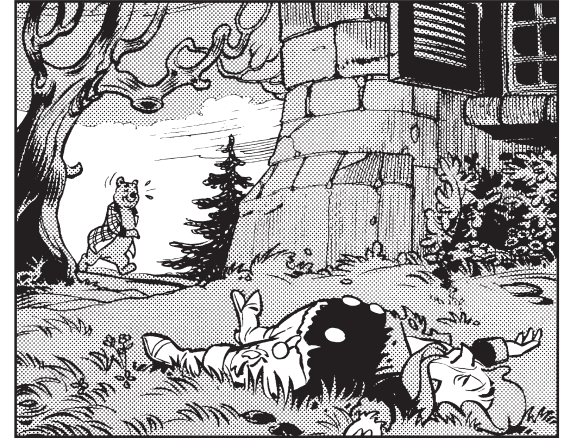
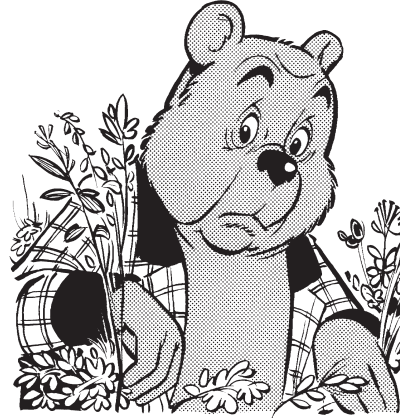
‘Welk een impasse!’ prevelde de edelman. Hij staarde naar het sieraad, dat vurig aan zijn vinger fonkelde en trachtte zich uit de kostbaarheden los te maken.

‘Help mij uit uw galanterieën,’ hernam hij. ‘Ik wil ze niet hebben, en ik schenk ze u gaarne terug! Ze eh... ze zijn drukkend. En dat ringetje moogt ge ook weer hebben; het past mij niet.’

‘O nee!’ riep het ventje boosaardig. ‘De ring zit vast! Die kan alleen maar van je vinger af, wanneer je een week lang niets van een ander wilt hebben. En dat zal je niet meevallen!’

Zo sprekende schoof hij zijn schatten opzij, vatte zijn bezoeker bij de kraag en duwde hem met grote kracht naar de uitgang.

‘Er is nog een andere manier om van de Pikkinring af te komen!’ schreeuwde hij de vertrekkende gast na. ‘Dat is wanneer je iemand anders vindt die hem durft te dragen!’

Enige tijd later maakte heer Bommel een ochtendwandeling en daarbij voerde zijn weg hem langs het buiten van de markies De Canteclaeur.

Getroffen hield hij de pas in en wierp een bevreesde blik in het rond. Geen wonder! De fraaie haag die het gebouw omringde, was verwilderd, de luiken hingen klapperend aan de ramen, de klimroosrankens kronkelden ongesnoeid langs de muren en overal tierde onkruid.

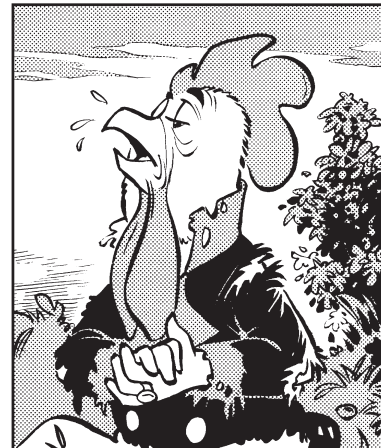
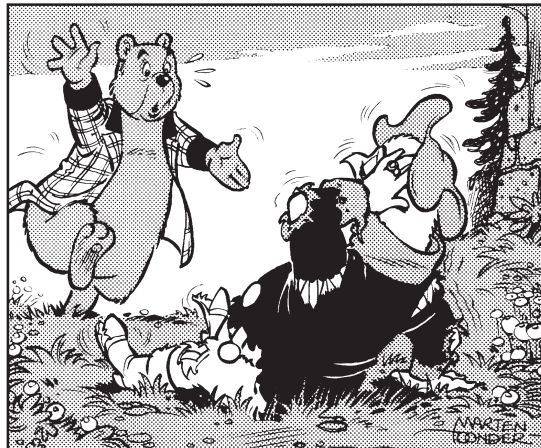
‘Daar heb je het nu al!’ mompelde heer Ollie. ‘Te veel praatjes zijn toch nooit goed. “Ollie, jongen,” zei mijn goede vader altijd, “blijf eenvoudig en schep niet op.” Daar heb ik mij aan gehouden – maar deze markies niet. Nu, het is hem ernaar vergaan.’

Hij deed een stapje voorwaarts en wierp een nieuwsgierige blik over de uitgelopen haag.

‘Wat zou er gebeurd zijn?’ hernam hij. ‘Joost zegt dat De Canteclaeur vermist wordt. Hij is in tijden niet thuisgekomen, zegt hij. Nu, daar ziet het wel naar uit. Ach ja, men komt het verste met eenvoud en degelijkheid.’

Heer Bommel trok zijn jas recht, wendde zich om en richtte zijn schreden naar Bommelstein, dat vreedzaam in de ochtendzon lag.

‘Het is toch prettig om een heer te zijn,’ prevelde hij glimlachend. ‘Geld op de bank, een goed onderhouden huis met een fraai gazon en alles wat men maar wensen kan. Zo’n markies is toch maar een arme toubber, als iemand begrijpt wat ik bedoel. Ik bedoel: wie weet wat er met hem gebeurd is?’

14 Inmiddels had hij zijn tuin bereikt en daar zag hij tot zijn verbazing een haveloze gestalte liggen.

‘Een landloper!’ was heer Ollies eerste gedachte, maar toen hij behoedzaam nadertrad, zag hij dat hij zich vergiste.

‘Markies!’ riep hij uit.

De indringer schrok wakker en richtte zich op.

‘Parbleu!’ stamelde hij. ‘Ik lig op het grasveldje van Bommelstein. Dat had ik kunnen weten!’

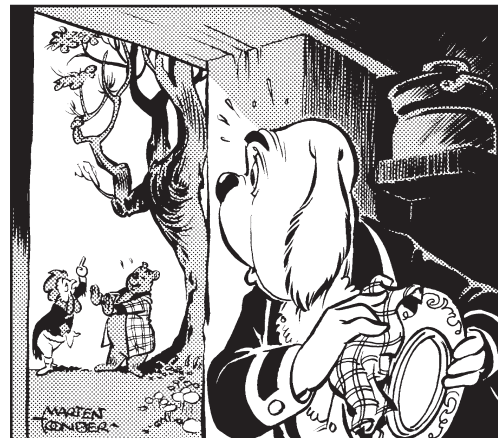
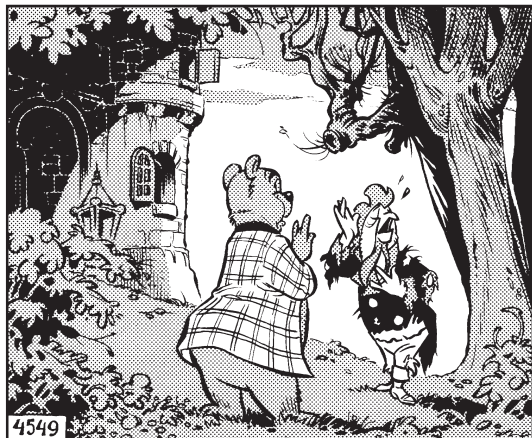
Hij schudde bekommerd het hoofd en vervolgde op droeve toon: ‘De duisternis heeft mij vannacht parten gespeeld. Dodelijk ver-

moeid heb ik mij een zachte plek gewenst en toen ben ik van uitputting in een diepe slaap gevallen. Ik heb niet gezien dat ik mij in uw tuin bevond. Vergeef mij.’

Heer Ollie keek verbaasd naar de flarden van de edelman, die zachtjes in de voorjaarswind bewogen en hij glimlachte medelijdend.

‘Zo erg is het toch niet...’ begon hij. Maar de ander liet hem niet uitspreken.

‘Het is wél erg,’ verklaarde hij handenwringend. ‘Een enkel ogenblik van onnadenkendheid – et voilà! Ik vergrijp mij aan uw gras! Welk een impasse!’

Hij stond op en trok zijn lompen recht.

‘Het is een vreselijk lot dat mij getroffen heeft,’ prevelde hij. ‘Maar ik zal het dragen zoals het een De Canteclaeur van Barneveldt betaamt.’

‘Ik weet niet wat u bedoelt,’ zei heer Ollie. ‘Mijn grasmat staat tot uw beschikking, als u zin hebt in een dutje. Dat kan iedereen gebeuren, zelfs in onze stand.’

‘In mijn stand niet,’ hernam de edelman op droeve toon. ‘Ach, het is heel bitter. Altijd wil ik iets hebben wat een ander bezit.’

Heer Bommel keek vreemd op van deze opmerking.

‘Dat is naar voor u,’ sprak hij. ‘Ik heb er geen last van. Dat komt natuurlijk omdat geld voor mij geen rol speelt. Ik heb alles en ik heb

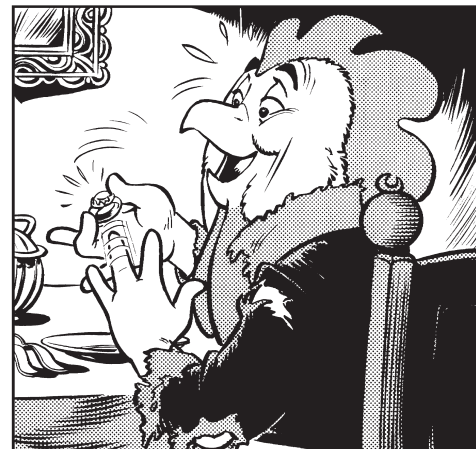
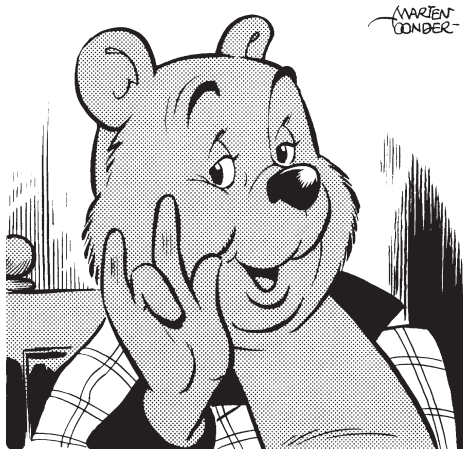
niets van een ander nodig. Maar wanneer ik u soms helpen kan met een lening of zo...’

‘Fi donc!’ riep de markies afwenkend. ‘Dat zou affreus zijn! Ik moet trachten te leven zonder iets van iemand te wensen. Reeds dagenlang laat ik mij af, maar het lukt niet.’

‘U maakt grapjes,’ zei heer Ollie glimlachend. ‘Komt u toch binnen, dan kunnen we uw zorgen bespreken bij een kopje koffie.’

Hij wenkte de bezwaren van de edelman weg en wendde zich naar de keuken.

‘Joost!’ riep hij. ‘Joost! Wil je een voedzame koffiemaaltijd gereedmaken? Iets met een omelet of zo, je weet wel!’

16 'Ga zitten en tast toe,' sprak heer Bommel, toen hij zijn gast naar binnen had geleid. 'Ik heb overvloed en u hebt moeilijkheden; dat is duidelijk. En men moet de behoeftigen spijzigen.'

'Ik ben geen behoeftige,' zei de markies pijnlijkelijk getroffen. 'Maar het vlees is zwak. Het is mij gebleken dat ik ten prooi ben aan hebzucht; dat is een kwalijk ding, amice. Vooral wanneer men de Pikkinring draagt.'

Hij zuchtte en bewoog zijn hand heen en weer, zodat de steen aan zijn vinger fonkelde.

'Een aardige ring,' zei heer Ollie. 'Wat heeft die met uw toestand te maken?'

'Alles,' hernam de edelman. 'Dit sieraad mag alleen gedragen worden door iemand die recht heeft op wat hij wil hebben. Anders wordt het een roofring, die zijn eigenaar in moeilijkheden brengt.'

'Wat grappig,' hernam heer Bommel. 'Ik zou daar geen last van hebben. Ik heb niets van iemand nodig, als u begrijpt wat ik bedoel.'

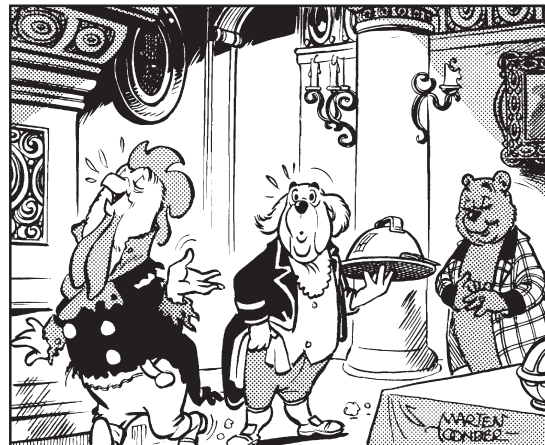
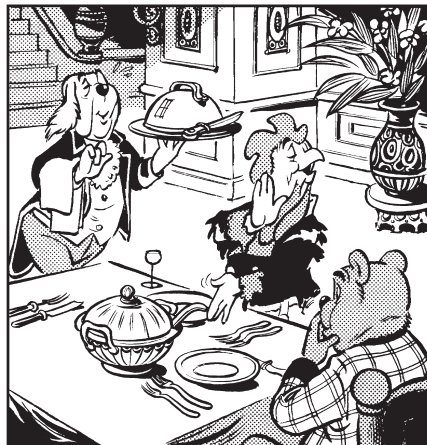
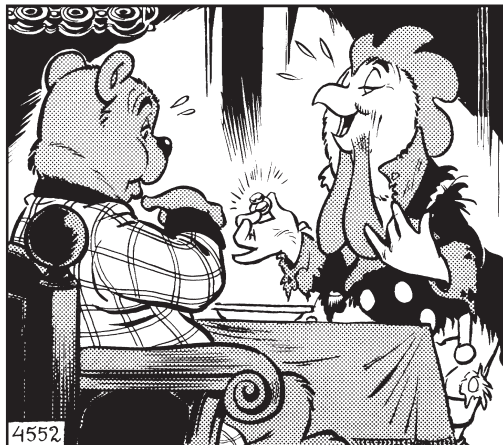
'Ik begrijp het,' prevelde de markies binnensmonds. Er was een vreemd lichtje in zijn ogen verschenen en hij frommelde zenuwachtig aan zijn vinger.

'Hij komt los,' fluisterde hij.

'Wij Bommels,' zei heer Ollie, die zijn eigen gedachten volgde, 'wij maken nooit inbreuk op andermans rechten. Mijn goede vader heeft mij dat altijd voor ogen gehouden – en daar houd ik mij aan.'

Hier werd hij gestoord door een uitroep van zijn gast, die erin geslaagd was de ring van zijn vinger te schuiven.

'Parbleu!' riep de heer De Canteclaeer. 'Het kleinood is van u!'

‘Van mij?’ vroeg heer Bommel verrast. ‘Wat aardig! Kunt u hem missen?’

De edelman glimlachte op eigenaardige wijze.

‘Inderdaad,’ sprak hij. ‘Ik kan dit kleinood missen, maar ik kan het alleen overdragen aan iemand die er niet bang voor is. En dat zijt gij, eh... Bommel!’

‘Dat is waar,’ gaf heer Ollie toe. ‘Het is aardig van u om mij zo’n kostbaar geschenk te geven, hoor. Als ik ernaar kijk, zal ik aan u denken.’

‘Daar twijfel ik niet aan,’ zei de markies. ‘Komaan, ik stap weer eens op.’

‘Maar daar is Joost juist bezig met de omelet,’ zei heer Bommel ont-

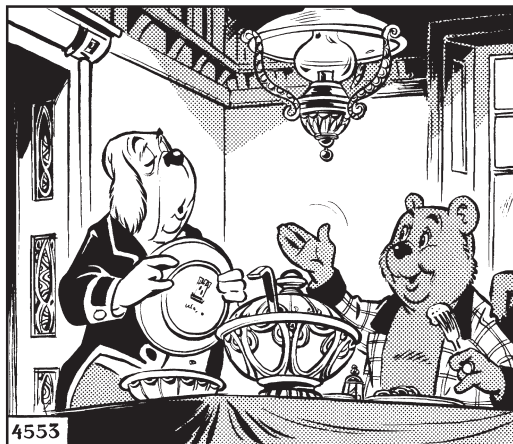
lust. ‘Blijf toch zitten; er is op u gerekend. En u moet me nog vertellen hoe u zo in de moeilijkheden gekomen bent...’

‘Een ander keertje,’ hernam de edelman. ‘Mijn moeilijkheden zijn nu over en overigens gebruik ik de lunch liever thuis. Au revoir.’

Met deze woorden verliet hij opgewekt het vertrek, tot verontwaardiging van de trouwe bediende.

‘Het is zonde, als ik mij zo mag uitdrukken,’ mopperde deze. ‘Ik heb mij danig uitgesloofd – en nu sta ik hier voor gek, met uw welnemen.’

‘Je ziet het te somber, Joost,’ zei heer Ollie. ‘De heer De Canteclaeer is een beetje eigenaardig. Maar hij heeft mij een mooie ring gegeven en dan moet men wat door de vingers zien. Het enige is dat hij wat knelt. Ik kan hem niet afschuiven, als je begrijpt wat ik bedoel.’

18 De knecht zette de schaal knorrig op tafel.

‘Een fraaie omelet,’ sprak hij. ‘Eieren noch klutswerk heb ik eraan gespaard. En ik noem het astrand dat de markies liever thuis wil eten. Wat verbeeldt hij zich? Zijn kostuum hangt in rafels en hij lag hier als een landloper op het grasveld, met uw goedvinden!’

‘Ach kom,’ mompelde heer Bommel, die bewonderend naar de flonkering aan zijn vinger keek. ‘Ik begrijp best dat hij in mijn tuin een dutje deed. Men kan hier beter liggen dan in zijn park, Joost. Dat is een wildernis geworden. Een kwestie van onderhoud, denk ik. Ik voor mij bespreef iedere avond de grasmat...’

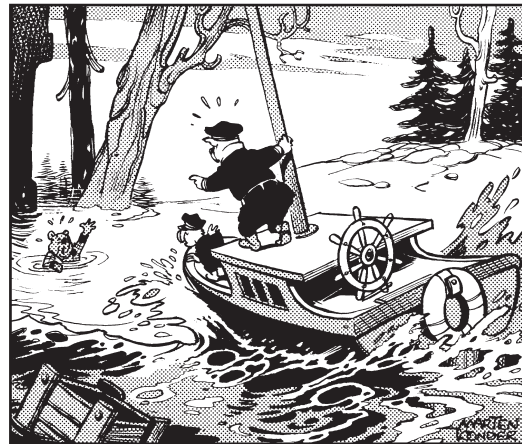
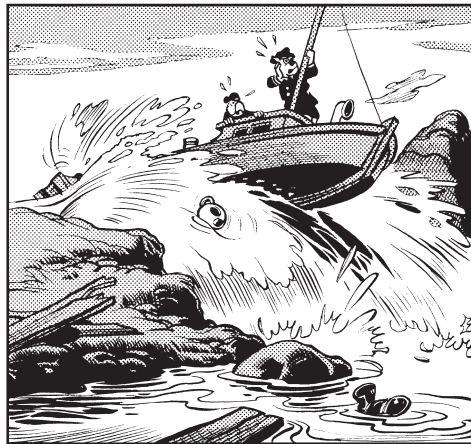
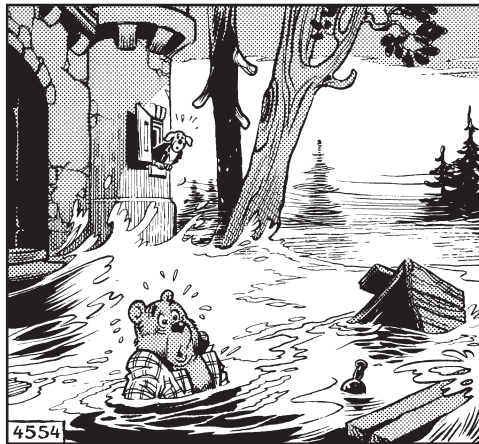
‘De gemeente maakt daar anders bezwaar tegen,’ onderbrak de knecht op zure toon. ‘We gaan ons hier te buiten aan overmatig wa-

tergebruik. Dat zei commissaris Bas vanmorgen tegen me, wanneer u mij toestaat.’

Hij verwijderde zich en heer Ollie liep enigszins ontstemd de tuin in.

‘Wat een dwaasheid van de gemeente,’ prevelde hij, aan zijn ring draaiend. ‘Overmatig watergebruik! En dat, terwijl Rommeldam een hele rivier tot zijn beschikking heeft! Krenterigheid en ambtenarij, dát is het! Wanneer ik hier zoveel water had...’

Een snel aanzwellend gedruis deed hem uit zijn gedachten opschrikken – en toen hij verrast omkeek, zag hij een felle waterstroom op zich afkomen.

De snelheid van het vocht was zo groot dat heer Bommel reeds tot aan de oksels in de stroom zat voordat hij 'ho!' had kunnen roepen. Met grote moeite slaagde hij erin het hoofd boven water te houden en daardoor behield hij een helder zicht over het gebeuren. Zo zag hij dat zijn prille krokussen en het jonge gras overspoeld raakten, terwijl Bommelstein zelf het enige rustpunt aan zijn ontstelde blikken bood.

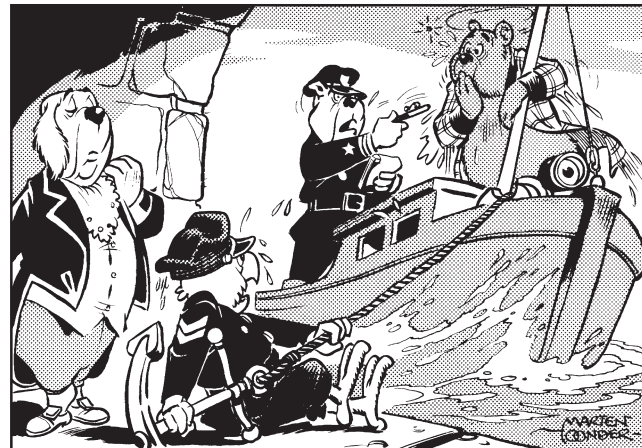
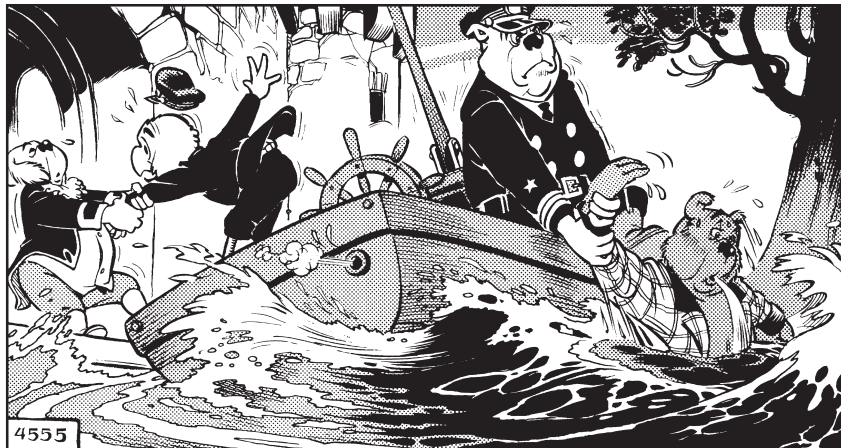
In het pand werd een raam geopend en de bediende Joost boog zich onthutst uit het venster.

'Heel betreurenswaardig,' prevelde deze. 'De rivier de Rommel is buiten haar oevers getreden! Deze bevoeiing van het gazon kan toch nooit in de bedoeling van heer Olivier gelegen hebben!'

'Het is een dijkdoorbraak!' riep commissaris Bulle Bas, die net op dat moment in een politievaartuig passeerde. 'Houd koers, Flanders!'

De brigadier Flanders bewoog het stuurrad wervelend rond, doch hij was niet in staat om het bootje in de rivier te houden. Meegesleept door de vloedgolf dobberde het stuurloos over de dijk heen en voer zodoende al spoedig over de landweg, die naar Bommelstein leidde.

'Wacht eens,' prevelde de commissaris, die zich aan de mast vastklampte, 'nu begrijp ik waarom de markies me een uurtje geleden opbelde. Hij waarschuwde me voor Bommel – en nu snap ik wat hij bedoelde!'

20 Zijn vaartuig schoot inmiddels in snelle vaart over het gazon, waar heer Ollie op zwakke toon om hulp zat te roepen. Schommelend en draaiend naderde het de muren van Bommelstein en zwiepte daar langs de ingang.

‘Houd af!’ brulde de commissaris. Doch nu betrad Joost het bordes.

‘U kunt beter aanleggen, als ik zo vrij mag zijn!’ riep de knecht boven het geweld uit, en hij reikte een hand aan de verwilderde brigadier Flanders. Deze aarzelde niet. Met grote kracht greep hij toe, zodat het bootje in zijn vaart gestuit werd en rondgierde. Commissaris Bas raakte daardoor plotseling oog in oog met heer Bommel.

‘Kom aan boord!’ sprak hij bars. ‘Je bent erbij!’

Heer Ollie gehoorzaamde. Druipend en klappertandend liet hij zich uit de vloed trekken – en pas toen hij onbeschadigd in het vaartuigje stond, drongen de woorden van de politiechef tot hem door.

‘B-bij?’ stamelde hij. ‘W-waar bl-ben ik b-bij?’

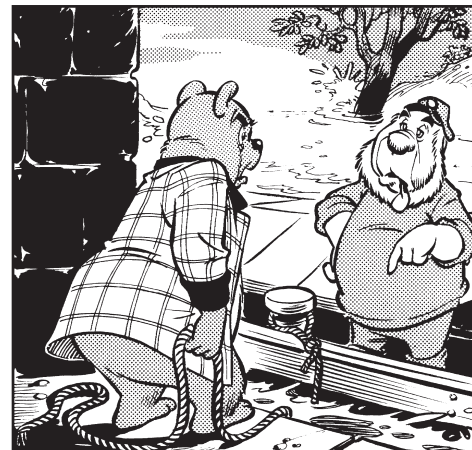
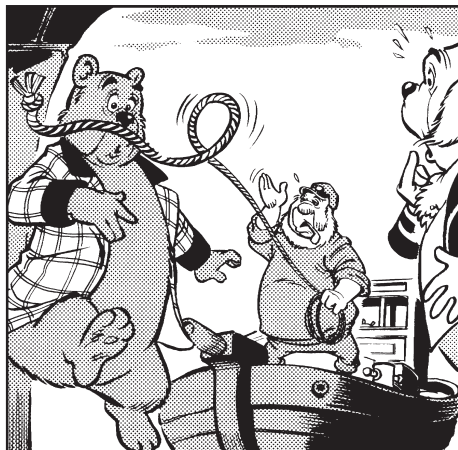
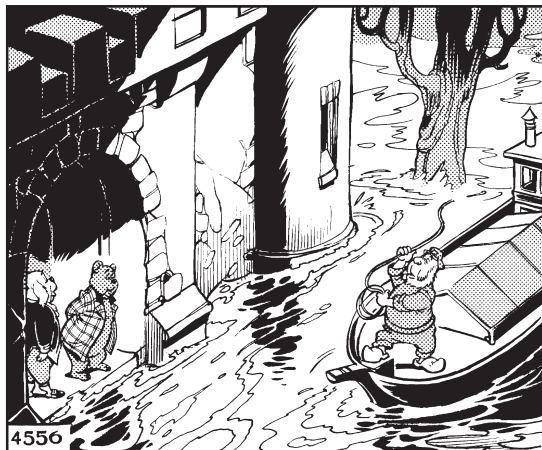
‘Hierbij,’ hernam de commissaris, de watersnood in een kort gebaar samenvattend. ‘Ik weet dat je plannen had om je gazon overdadig te besproeien; ontken het maar niet! Vanmorgen heb ik Joost nog gewaarschuwd!’

‘Dat is waar, heer Olivier,’ zei de knecht met een licht verwijt in zijn stem. ‘Ik heb u dat nog doorgegeven.’

‘M-maar ik heb niets gedaan!’ riep heer Bommel klaaglijk. ‘Ik vond het krenterig van de gemeente, dat is waar! Maar ik heb niets gedaan!’

‘Genoeg!’ snauwde de heer Bas, een zakboekje trekkend. ‘De zaak is duidelijk. Ik ga je opschrijven!’

Hij voegde de daad bij het woord, en pas nadat hij twee pagina’s met aantekeningen had gevuld, gaf hij bevel af te varen.

Heer Bommel stond naast Joost op de stoep en keek de politieboot in grote ontstemming na.

‘Wat vreselijk!’ klaagde hij. ‘Mijn gazon is geruïneerd, mijn huis is overwoekerd door water, en ik krijg de schuld. De commissaris gaat me voor de rechtbank dagen, omdat de markies hem tegen mij heeft opgezet. Ach, waar heb ik dit aan verdiend?’

‘De markies is een astant persoon,’ zei Joost stroef. ‘Hij heeft mij met de omelet laten staan. Maar deze stroom is zeer betreurenswaardig, heer Olivier. U had dit niet moeten doen, met uw permissie.’

‘Ik heb dit niet gedaan!’ riep heer Bommel stampvoetend. ‘Hoe kan ik? Waarom zou ik?’

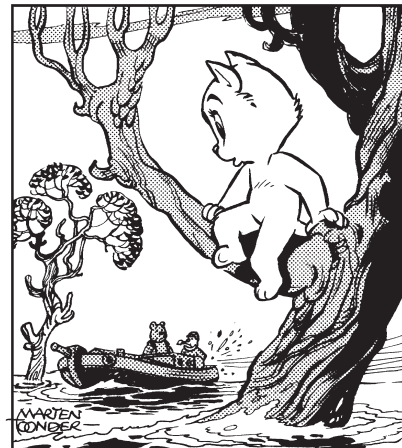
Hij werd gestoord door een zwaar touwwerk, dat hem vanaf het grasveld werd toegeworpen.

‘Ahoi!’ riep een rauwe stem. ‘Maak eens vast, maat!’

Heer Ollie draaide zich onthutst om en stond oog in oog met de schipper van een aanlegend vaartuig.

‘W-wat betekent dit?’ vroeg hij met bleke lippen. ‘Komt er dan geen einde aan mijn beproevingen? Ik ben je maat niet! Ik ben heer Olivier B. Bommel en dit is slot Bommelstein!’

De varensgezel opende de ogen wat verder en keek verrast rond. ‘Zo,’ zei hij, ‘is dit het Zwarthoedenveem niet?’

22 'Z-Zwarthoedenvem?!' herhaalde heer Bommel, worstelend met zijn emoties. Langs zijn stoep bruiste de rivier de Rommel en ook werd het uitzicht nu verlevendigd door allerlei scheepvaart, die zich over het gazon bewoog. Het begon tot de beklagenswaardige heer door te dringen dat woede hier niet baatte.

'Hier moet anders worden opgetreden,' zei hij tot zichzelf. 'Ik moet iets gaan doen, dat is duidelijk.'

Hij stapte aan boord van het lichtertje en wierp het touw aan dek naast de schipper.

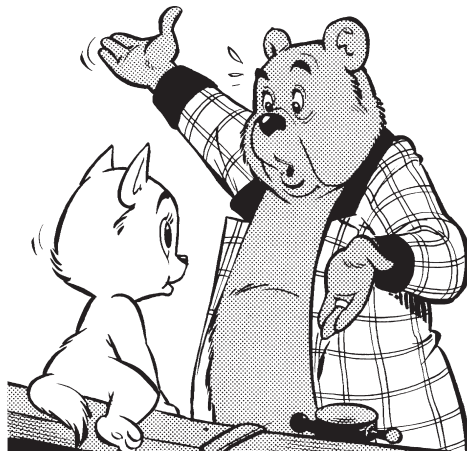
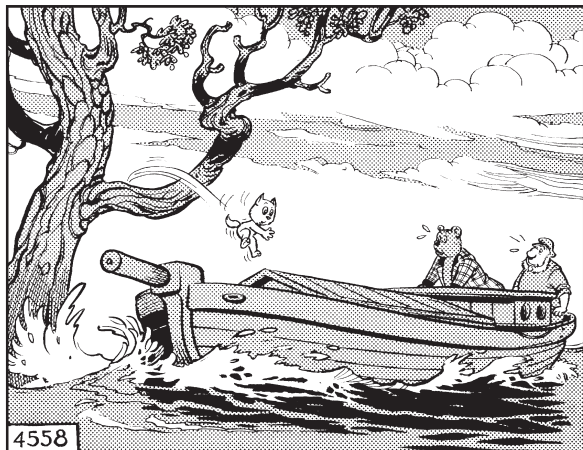
'Breng me naar de stad, goede vriend,' sprak hij. 'Ik zal mijn passage betalen, want geld speelt geen rol.'

Daar had de varensgezel wel oren naar. Hij stiet af en even later plofte het aakje de rivier af.

'Ahoi, heer Olivier!' riep de bediende, die verlaten op het bordes stond. 'Hoe moet het nu verder, als ik zo vrij mag zijn?'

'Gewoon,' riep heer Bommel terug. 'Houd de boel netjes aan kant en geef de kamerlinde voldoende water, Joost!'

Een bocht in de stroom ontrok de bekommerde knecht aan het oog, zodat heer Ollie zich ongestoord aan zijn sombere gedachten kon overgeven. Hij had geen oog voor het landschap dat zich om hem heen ontvouwde en ook sloeg hij geen acht op het geboomte dat de weg markeerde. Zodoende merkte hij ook Tom Poes niet direct op, die op zijn middagwandeling door het water verrast, zijn toevlucht in een boom had gezocht.

Tom Poes wachtte totdat het aakje de boom passeerde en toen sprong hij handig aan boord.

‘Dag, heer Ollie,’ zei hij. ‘Wat een water, hè?’

Heer Bommel schrok op.

‘Het is goed dat ik je toevallig tref, jonge vriend,’ sprak hij. ‘Ik drijf hier in een vreselijke toestand. De rivier heeft haar loop langs Bommelstein genomen en ik krijg er de schuld van. De politie wil mij voor de rechter slepen, als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Nee,’ zei Tom Poes. ‘Hebt u de dijk soms doorgestoken?’

‘Begin jij nu ook al met verdachtmakingen?’ riep heer Ollie geprikkeld uit. ‘Het is fraai!’

Hij begon nijdig aan de ring te rukken die zijn vinger sierde.

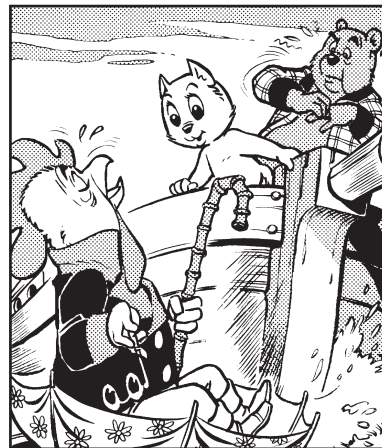
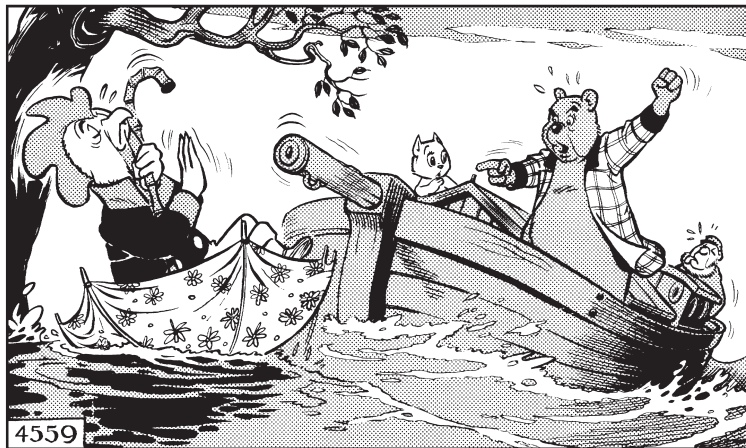
‘Het is allemaal de schuld van de markies,’ hoorde Tom Poes hem prevelen. ‘Ik had kunnen weten dat die mij altijd ongeluk brengt.’

‘De Canteclær?’ vroeg Tom Poes verbaasd. ‘Wat heeft die ermee te maken? En wat is dat voor een mooie ring?’

‘Die heb ik van die opgeblazen edelman gekregen,’ verklaarde heer Bommel gramstorig. ‘Hij was helemaal aan lager wal en ik heb hem gastvrij ontvangen en als dank heeft hij me deze ring gegeven.’

‘Dat is aardig,’ zei Tom Poes.

‘Dat is helemaal niet aardig!’ riep heer Ollie. ‘Ik wilde dat de markies hier was. Dan zou ik hem dwingen om dat misselijke ringetje terug te nemen. Hij heeft de politie op mij afgestuurd!’

- 24 Op dat moment dreef de markies De Canteclaer nader. Hij was gezeten in een omgekeerde tuinparasol, want de vloed had hem verrast, terwijl hij doende was een gezellig zitje op zijn terras in te richten.
- ‘Daar heb ik u!’ riep heer Ollie, zich oprichtend. ‘Ik wil uw ring niet langer dragen, want die brengt ongeluk – al zou ik niet weten hoe!’
- ‘Het is heel eenvoudig,’ zei de edelman. ‘De drager van de Pikkin-ring mag nooit iets wensen wat hem niet toebehoort, want dan wordt het een roofring.’
- ‘Aha,’ zei Tom Poes. ‘Dus daarom hebt u hem aan heer Bommel gegeven!’
- ‘Zo is het, vent,’ gaf de ander toe. ‘Ook ik heb tot mijn schande de ring gedragen, maar ik heb nimmer een dergelijke rommel gemaakt als deze eh... Bommel. Het is zijn grove hebzucht die we hier om ons heen zien. Een ganse rivier! Fi donc!’

‘Kom aan boord!’ riep heer Bommel, wild aan de ring rukkend. ‘Dan zal ik u dwingen om dit snertding terug te nemen!’

Doch de markies wenkte af.

‘Liever,’ zo sprak hij, ‘blijf ik in dit zonnescherm een speelbal van de golven dan op één vaartuig te verkeren met een woesteling. Trouwens, het voorwerpje zit aan uw vinger vast, amice.’

Gedurende dit gesprek had de stroom de parasol langs de aak gedreven en de beide vaartuigjes geraakten nu steeds verder van elkaar. Tom Poes nam een vlug besluit en sprong over.

Ik wil hier meer van weten, dacht hij. En van De Canteclaer kom ik meer te weten dan van heer Ollie.